

EXPRESS

ILUSTROWANY

ROK IV.

LÓDŹ, ŚRODA 1 CZERWCA 1949 ROKU

Nr 149 (1161)

Traktat pokojowy z Niemcami

**zastąpić chcą „trzej” – antydemokratycznym statutem okupacyjnym
Min. Wyszyński demaskuje obłudę „dobroczyńców” Niemiec**

W dniu wczorajszym min. Wyszyński kontynuował swą replikę na propozycje, złożone w sobotę przez min. Bevina w imieniu trzech państw zachodnich.

Minister Wyszyński zapowiedział, że pragnie poświęcić swoje wystąpienie statutowi okupacyjnemu, opracowanemu przez trzy mocarstwa zachodnie w Waszyngtonie. Statut ten nie jest do przyjęcia w świetle zasad uznawanych przez delegację radziecką.

Jak już wskazałem w dniu poprzednim — oświadczył minister Wyszyński — statut nie zmierza do ustalenia określonego czasu trwania okupacji niemieckiej. Delegacja radziecka ma prawo uznać, że państwa zachodnie w świetle tego statutu nie mają zamiaru ograniczyć trwania okupacji.

Minister Bevin przyznał wczoraj, że statut okupacyjny został opracowany przez czynniki wojskowe i że on sam nie brał udziału w pracy nad statutem. W świetle tego, co minister Bevin powiedział o statucie, jako o wyniku pracy sfer wojskowych, staje się logiczne, że statut ten zmierza do utrzymania okupacji przez jak najdłuższy okres. Ale jak można to pogodzić z rzekomym zamiarem państw zachodnich powierzenia Niemcom jak najszybszej kompetencji w administracji własnym krajem? Rozwiązanie zagadki jest naprawdę trudne.

Minister Wyszyński w dalszym ciągu przemówienia analizował art. 3 statutu okupacyjnego, gwarantującego rzekomo narodowi niemieckiemu prawo do rządzenia we własnym kraju. Sam minister Bevin omawiając ten artykuł stwierdził, że wszystko zależy od praktyki. Prawda. Najważniejsza jest praktyka. A jaka będzie praktyka, możemy osądzić z innych postanowień tego statutu. Otóż statut przewiduje, że najważniejsze funkcje rządowe są monopolem władz okupacyjnych i że naród niemiecki nie może sprawować najważniejszych funkcji administracyjnych. Statut okupacyjny jest sprzeczny z interesami narodu niemieckiego.

Naród niemiecki jest zainteresowany w tym, by jak najszybciej zawarto traktat pokojowy i zakończono okupację. Co więcej, tylko takie rozwiązanie jest zgodne z interesem pokoju europejskiego. Statut nie wytrzymuje krytyki w świetle zasad demokracji i stoi w jawnej sprzeczności z komunikatem trzech państw zachodnich, który stwierdza, iż pragną one przywrócić jak najszybciej suwerenność Niemiec. Komunikat został wydany chyba tylko po to, aby zamaskować niedemokratyczny charakter statutu.

Minister Wyszyński zacytował następnie Bevina, który oświadczył, że łatwo odrzucić proponowany statut okupacyjny, lecz równocześnie zapytał, czym statut ten

zastąpić. Jest to źle sformułowane pytanie — powiedział Wyszyński — czym zastąpić statut okupacyjny?

Ja zapytuję: — Dlaczego chcecie zastąpić traktat pokojowy statutem okupacyjnym?

W roku 1947 delegacja radziecka zaproponowała przygotowanie traktatu pokojowego z Niemcami. Gdyby propozycja ra-

dziecka została przyjęta, traktat taki byłby już ewentualnie przygotowany, a może nawet zawarty. Nie potrzeboby było wcale statutu okupacyjnego.

Dlatego delegacja radziecka odpowiada na pytania ministra Bevina w sposób następujący: Problem polega na tym, żeby statut okupacyjny nie zastąpił traktatu pokojowego.

Nie ma odpowiedzi na druzgocące argumenty Dziś wejdzie pod obrady kwestia Berlina

Na wywody Wyszyńskiego nie odpowiedział żaden z ministrów spraw zagranicznych.

Po krótkiej wypowiedzi Schumana i Achesona zabrał ponownie głos radziecki minister spraw zagranicznych, odczytując telegram, wysłany do Rady Ministrów przez III Niemiecki Kongres Ludowy, i zapytując jakie stanowisko zajmie Rada Ministrów Spraw Zagranicznych.

W depeszy tej III Kongres Ludowy prosi o wysłuchanie delegacji niemieckiej, która przedstawi Radzie dezyderaty narodu niemieckiego. Kolejno przemawiali w tej sprawie: Schuman, Bevin, Wyszyński, Bevin i Acheson.

Rzecznik francuskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych wyraził przypuszczenie, że w środę ministrowie spraw zagranicznych przystąpią do drugiego punktu porządku dziennego — kwestii berlińskiej.

ZWIĄZKI ZAWODOWE

wzrost liczby członków 3.576.123

900.000

1.291.616

Zainwestujemy 3800 miljard zł.

Rada Ministrów ustaliła wytyczne planu 6-letniego

Uchwała Rady Ministrów z 30-go maja, ustalająca wytyczne dla opracowania 6-letniego planu rozwoju i przebudowy gospodarczej Polski nawiązuje do uchwał I Kongresu Zjednoczonej Partii Robotniczej. W stosunku do uchwał Kongresu, wytyczne Rady Ministrów stanowią rozwinięcie i uzupełnienie na podstawie doświadczeń okresu dzielącego nas od Kongresu.

Uwzględnione więc zostały nowe możliwości, jakie dla wzrostu produkcji we wszystkich

dziedzinach gospodarki narodowej otwiera masowy ruch współzawodnictwa pracy i realizacja zadań systemu oszczędnościowego.

Wszystkie wytyczne dla opracowania planu biorą za podstawę przewidywane wykonanie planu na rok 1949.

W okresie planu 6-letniego globalna wartość produkcji przemysłu państwowego wzrosnie o 114 proc. w stosunku do przewidywanego wykonania planu w 1949 r.

Łączna produkcja rolnictwa — według wy-

tycznych przewyższy o 45 proc. produkcję przewidywaną w roku bież.

W ciągu najbliższych 6-ciu lat o 50 proc. powiększy się stan pogłowia bydła i o 56 proc. — trzody chlewnej (do 9 mln. sztuk).

Uchwała Rady Ministrów ustala ponadto konkretne wytyczne rozwoju instytucji społecznych, rozbudowy szkolnictwa, akcji oświatowej i t. d.

Wytyczne planu 6-letniego ustalają globalną kwotę inwestycji w tym okresie na blisko 3.800 miliardów zł.

Znaczna część urządzeń inwestycyjnych, nie zbędnych dla wykonania planu 6-letniego będzie wykonana w kraju, część zaś urządzeń sprowadzimy z zagranicy. W szczególności ZSRR na podstawie wieloletniej umowy dostarczy urządzeń inwestycyjnych na sumę 450 mln. dolarów.

Uzasadnienie uchwały Rady Ministrów o wytycznych kończy się wskazaniem, iż dalsze prace powinny doprowadzić do opracowania planu 6-letniego zapewniającego maksymalny rozwój sił wytwórczych, maksymalny wzrost stopy życiowej ludności oraz zbudowanie podstaw socjalizmu w naszym kraju.

Witamy Kongres Zw. Zawodowych

Rozpoczynający się dziś w Warszawie II Kongres Związków Zawodowych jest niewątpliwie wielkim wydarzeniem w życiu gospodarczym i politycznym naszego kraju. Będzie to gruntowny przegląd dotychczasowych osiągnięć i walna narada nad usunięciem wad i błędów ruchu związkowego. Kongres wskaże drogę do dalszej poprawy i ugruntowania zdobyczy społecznych, gospodarczych, materialnych i kulturalnych.

Związki Zawodowe przychodzą na swój drugi, w Odróżnionej Polsce, Kongres z poważnym dorobkiem. Analiza dotychczasowej działalności wskazuje, że kluczowymi zadaniami stały się: mobilizacja mas pracowniczych wokół wykonania planów produkcyjnych, dążenie do poprawy warunków materialnych i podnoszenie świadomości politycznej i społecznej wśród szerokich rzesz członkowskich.

Wymownym wyrazem nowego stosunku pracowników do zagadnień produkcyjnych jest Czyn Przedkongresowy. Uczestniczyło w nim przeszło milion związkowców-robotników i pracowników umysłowych, którzy przez swe zobowiązania wzbogacili naszą gospodarkę narodową o dodatkowe produkty przedstawiające wartość około 6 miliardów złotych. W czasie trwania Czynu Przedkongresowego wzrosło współzawodnictwo pracy, obejmując olbrzymią większość pracowników produkcyjnych. Przyczyniło się to również do zwiększenia wydajności pracy we wszystkich naszych przemysłach i do jednoczesnego wzrostu ruchu racjonalizatorskiego. Bogata praktyka zdobyta w okresie powstawania i rozrastania się współzawodnictwa wykazuje sporo usterek i niedociągnięć, w działalności organizacji związkowych. Zagadnienie to stanie przed Kongresem, którego zadaniem będzie znaleźć konkretne sposoby dla usunięcia istniejących błędów.

Bogato przedstawia się dorobek Związków Zawodowych w działalności dotyczącej poprawy sytuacji materialnej pracowników. Przypomnieć tu należy najistotniejsze pozycje. A więc przede wszystkim reforma płac i układów zbiorowych, która objęła przeszło 3 miliony pracowników. Realna podwyżka wynosiła 10 proc. w stosunku do wynagrodzeń pobieranych w grudniu 1948 roku. Usunięto poważne zadrzażenia wynikające z dysproporcji płac, oraz podwyższono świadczenia dla pracujących, płynące z Ubezpieczeń Społecznych, dodatków rodzinnych itp.

Trzeci z podstawowych zakresów działania Związków to sprawy kulturalne, kształcenie i troska o rozwój politycznej i społecznej świadomości pracowników. Na tym polu również zrobiono wiele i wystarczy chociażby wymienić wzrost liczby świetlic z 600 w roku 1945 do 6.800 w chwili obecnej.

Wielki parlament robotniczy, który rozpoczyna dziś obrady, obok dróg dalszego rozwoju ruchu zawodowego, wskaże niewątpliwie sposoby lepszego niż dotąd rozwiązania konkretnych zadań związków zawodowych i rozszerzy ich rolę w budowie fundamentów socjalizmu w Polsce, w walce klasy robotniczej o pokój, w podnoszeniu świadomości klasowej mas pracujących i w polepszeniu ich warunków bytu!

Wspaniały dar górnika Apryasa dla Kongresu Z. Z.

Znany całej Polsce inicjator indywidualnego współzawodnictwa dla uczczenia Święta Pracy, przewodnik w górnictwie Franciszek Apryas uczył Kongres Związków Zawodowych nowym, rekordowym wynikiem.

Apryas w kwietniu br. w ramach Czynu 1-majowego osiągnął 339 proc. normy. Dla uczczenia Kongresu Apryasa osiągnął w maju br. rekordowy wynik 357,7 proc. normy technicznej.

